

Arrest

**nr. 276 988 van 5 september 2022
in de zaak RvV X / VIII**

**In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig
kind X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Franse en van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2022 tot teruggrijping.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2022 komen verzoekster en haar dochter aan op de luchthaven te Zaventem. Ze keren terug van een reis naar Marokko.

1.2. Op 30 augustus 2022 treft de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping ten aanzien van verzoekster en haar dochter die dezelfde dag betekend wordt.

Dit betreft de bestreden beslissing. De motivering ervan luidt als volgt:

“ (...) X E Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene reist samen met haar minderjarige dochter, de genaamde M.N., welke in het bezit is van een geldig nationaal paspoort van Marokko en een Belgische verblijfstitel afgeleverd aan een EU onderdaan (Franse nationaliteit). Echter de Franse autoriteiten melden dat de dochter niet ingeschreven is in hun registers en geen houder is van Franse identiteitsdocumenten. De dochter van betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum en haar nationaal paspoort van Marokko is niet combineerbaar met haar Belgische verblijfstitel als EU onderdaan. De dochter van betrokkene beschikt zodoende niet over geldige reisdocumenten voor binnenkomst op het Schengengrondgebied”.

1.3. Op 30 augustus 2022 treft de verwerende partij tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats ten aanzien van verzoekster en haar dochter die dezelfde dag betekend wordt.

1.4 De teruggrijping van verzoekster en haar dochter is voorzien voor 12 september 2022

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoekster bevindt zich samen met haar dochter in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast. Het wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van:

“ - Art 3 Vreemdelingenwet
- Artikel 2 en 3 wet motiveringsplicht bestuurshandelingen
- het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de (formele en materiële) motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel:

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De motieven moeten uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, de overheid moet die gegevens correct hebben beoordeeld, en op grond daarvan moet de overheid binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit zijn gekomen.

In casu is hier op geen enkele manier aan voldaan.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 3 eerste lid, 3° Vw, dat stelt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

In casu wordt in de bestreden beslissing als enige reden aangegeven dat verzoekers hun doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zouden hebben aangetoond en dienaangaande geen documenten zouden hebben kunnen voorleggen.

De motievencontrole houdt achtereenvolgens in: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn, en naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen motieven en inhoud van de beslissing.

In casu zijn de motieven feitelijk niet juist.

De bestreden beslissing stelt dat het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zouden kunnen gestaafd worden.

Welnu, verzoekers beschikken beiden over een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België. Zij wonen in België, eerste verzoekster werkt in België, tweede verzoekster volgt school in België, verzoekers zijn in België ingeschreven in het bevolkingsregister, zij hebben hun leven in België.

Kortom, verzoekers reizen niet naar België. Verzoekers wonen in België.

Hun doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf in België is zonneklaar: zij wonen in België en willen gewoon naar hun huis.

Verzoekers hebben ook effectief de documenten voorgelegd die dit voorgenomen verblijf staven: zij legden hun Belgische verblijfskaarten voor, waaruit blijkt dat zij in België wonen, zodat aldus het doel van hun binnenkomst in België zonneklaar was.

De bestreden beslissing, die als motivering stelt dat verzoekers hun doel en verblijfsomstandigheden niet zouden hebben gestaafd, is aldus niet gesteund op de juiste feitelijke gegevens, minstens is deze volstrekt onredelijk

Het middel is dan ook gegrond.

Tweede onderdeel:

De bestreden beslissing steunt zich enkel op artikel 3, eerste lid, 3° Vw. Aldus is de bestreden beslissing enkel gesteund om de motivering dat verzoekers hun doel van het verblijf niet zouden hebben gestaafd.

Als verdere motivering hiervan, stelt de beslissing:

“Betrokkene reist samen met haar minderjarige dochter Mouskoud Nada, welke in het bezit is van een geldig nationaal paspoort van Marokko en een geldige verblijfstitel afgeleverd aan een EU onderdaan (Franse nationaliteit). Echter de Franse autoriteiten melden dat de dochter niet ingeschreven is in hun registers en geen houder is van Franse identiteitsdocumenten. De dochter van betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum en haar nationaal paspoort van Marokko is niet combineerbaar met haar

Belgische verblijfstitel als EU onderdaan. De dochter van betrokkene beschikt zodoende niet over geldige reisdocumenten voor binnenkomst op het Schengengrondgebied”

Deze uitleg houdt in de verste verte geen verband met de aangevoerde reden, namelijk dat het doel van het verblijf niet zou zijn aangetoond.

Er wordt verwezen dat tweede verzoekster niet over geldige reisdocumenten zou beschikken (quod non), doch dit houdt geen verband met art. 3, eerste lid, 3° Vw, nl. het niet hebben aangetoond wat het doel van het verblijf is.

De voormelde motivering lijkt meer verband te houden met het al dan niet voorhanden zijn van een reisdocument, nl. Art. 3 eerste lid, 1°/2° Vw.. Echter is in de bestreden beslissing uitdrukkelijk enkel art. 3 eerste lid, 3° aangeduid.

Meer nog, in de beslissing, dewelke in selectievakken voorziet teneinde het de verwerende partij gemakkelijker te maken beslissingen te nemen door enkel de reden te hoeven aankruisen, is uitdrukkelijk voorzien in een selectievak aangaande het niet hebben van (geldige) reisdocumenten, en de verwerende partij heeft dit vak niet aangekruist, zodat deze reden niet is weerhouden:

In casu werden enkel de motieven aangaande het niet aantonen van het doel van het verblijf weerhouden: Door enerzijds uitdrukkelijk als reden te vermelden dat het doel van het verblijf niet zou zijn aangegeven, en als motivering van die reden verder te verwijzen naar elementen die niets te maken hebben met dit voorgenomen verblijf maar die daarentegen betrekking hebben op reisdocumenten, houden de voorgehouden feiten geen enkel verband met de vermelde reden.

De bestreden beslissing schendt aldus voormelde bepalingen.

Derde onderdeel:

Er dient te worden vastgesteld de beslissing betrekking heeft op zowel eerste als tweede verzoekster, doch dat aangaande eerste verzoekster er geen motieven worden gegeven.

Verzoekers kunnen met de beste wil van de wereld nergens een motief vinden waarom ook eerste verzoekster wordt teruggeleid.

Er wordt geen enkele motief in hoofde van eerste verzoekster weerhouden. Eerste verzoekster is volgens de bestreden beslissing volledig in orde voor de binnenkomst in België. 8

De bestreden beslissing stelt dat de reisdocumenten van tweede verzoekster niet geldig zouden zijn.

Indien deze motivering al correct zou zijn (quod non), heeft deze betrekking op tweede verzoekster, en niet op eerste verzoekster.

Persoon A kan niet teruggeleid worden omdat persoon B niet over de juiste papieren zou beschikken. Dit is de evidentie zelve. De motivering moet betrekking hebben op de persoon zelf.

Het feit dat persoon A en persoon B moeder en dochter zijn, verandert daar niets aan.

Wat betreft eerste verzoekster bevat de bestreden beslissing geen enkele motivering waarom zij wordt teruggeleid, minstens is de motivering volstrekt feitelijk onjuist en volstrekt onredelijk.

Vierde onderdeel:

De motivering dient te steunen op correcte feiten.

In de bestreden beslissing wordt gesteld : “De dochter van betrokkene beschikt zodoende niet over geldige reisdocumenten voor binnenkomst op het Schengengrondgebied”

Dit is volstrekt foutief. De motivering is dus gesteund op verkeerde feiten.

Tweede verzoekster beschikt wel over geldige documenten.

Meer nog, tweede verzoekster beschikt over een E+ kaart, een verblijfskaart van onbepaalde duur.

Deze kaart impliceert een recht op verblijf op het Belgische grondgebied.

Tweede verzoekster is geboren in België, woont al heel haar leven in België, en heeft dit verblijfsrecht al heel haar leven.

Het kwam dan ook als een enorme schok dat zij niet over geldige documenten zou beschikken.

Bovendien wordt in dezelfde beslissing aangegeven dat tweede verzoekster wel degelijk over een verblijfskaart beschikt:

“Mouskoud Nada, welke in het bezit is van een geldig nationaal paspoort van Marokko en een geldige verblijfstitel afgeleverd aan een EU onderdaan”

Tweede verzoekster beschikt dus wel degelijk over een verblijfsrecht in België. Meer nog, zij heeft de status van duurzaam verblijf.

Het middel is gegrond.

2.3.3. In haar nota stelt de verwerende partij het volgende:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 3 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 31 van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vw., artikel 3 IVRK, en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij stelt dat het reisdoel duidelijk is. Zij woont in België en dit is ook het doel van de reis.

Verzoekende partij betwist visumplichtig te zijn, daar zij in bezit is van geldige verblijfskaarten.

Verzoekster benadrukt dat de dochter naar school moet kunnen gaan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven op grond waarvan die beslissing zijn genomen, worden aangegeven. Er wordt immers verwezen naar artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing worden tevens, op een uitvoerige wijze, de feitelijke grondslagen aangegeven waarop deze beslissing steunt.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (zie: RvS, nr. 105.103, 26 maart 2002)

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

Verwerende partij merkt op dat België, als Schengenlidstaat, de plicht op zich heeft genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen.

Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar de binnenkomstdocumenten, reismotieven en nagegaan wordt of de bestaansmiddelen voldoende zijn voor de duur van het verblijf in het Rijk.

Uit het verslag de dienst grenscontrole blijkt dat de dochter van verzoekende partij geen rechtmatig verblijfsrecht heeft in België, aangezien zij niet de nationaliteit heeft van een EU-lidstaat. Haar Belgische verblijfstitel is daardoor ongeldig. zij is visumplichtig en kan niet zonder visum toegelaten worden tot het Schengengrondgebied. De door verzoekende partij aangehaalde rechtsbeginselen worden niet geschonden. Er worden geen ernstige middelen voorgesteld”.

2.3.4. De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen.

2.3.5. Een eerste punt van kritiek van verzoekster is dat ze in de bestreden beslissing geen motief terugvindt waarom zij een beslissing tot terugdrijving krijgt. Onder het kopje “*feitelijke uiteenzetting*” wijst verzoekster erop dat ze al jarenlang legaal in België woont en beschikt over een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Ze voegt een kopie van haar verblijfstitel als stuk 3 bij haar verzoekschrift. Ze wijst erop dat het niet kan dat zij teruggedreven moet worden omdat haar dochter niet over de juiste papieren beschikt.

2.3.6. Net zoals verzoekster leest de Raad in de bestreden beslissing niet waarom de verwerende partij een beslissing tot terugdrijving treft ten aanzien van haar. In de bestreden beslissing leest de Raad enkel een feitelijke motivering met betrekking tot verzoeksters dochter. Noch in de bestreden beslissing noch in de nota wordt betwist dat verzoekster over de nodige binnenkomstdocumenten beschikte, met name een geldig Marokkaans paspoort en een F+-kaart. De Raad leest echter ook in de nota geen uitleg waarom verzoekster een beslissing tot terugdrijving krijgt.

Het eerste middel is derhalve in de aangegeven mate ernstig voor zover de schending wordt opgeworpen van de formele motiveringsplicht.

2.3.7. Waar verzoekster opwerpt dat de motieven niet juist zijn bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.8. Verzoekster betoogt in essentie dat de bestreden beslissing niet juist is en dat de feitelijke motivering geen uitstaans heeft met de aangehaalde rechtsgrond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat zij en haar dochter nationale paspoorten bij zich hadden alsook hun Belgische verblijfstitels en dat dit erop wijst wat het doel was van hun reis, met name dat ze na een verblijf in Marokko tijdens de vakantie, gewoon wilden terugkeren naar België waar ze wonen en waar haar dochter naar school gaat. Volgens verzoekster wijst de feitelijke motivering eerder op de toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet die handelen over het gebrek aan vereiste reisdocumenten. Ten slotte benadrukt ze dat ook haar dochter, die alhier over een duurzaam verblijfsrecht beschikt, over geldige documenten beschikt wat trouwens met zoveel woorden in de bestreden beslissing kan gelezen worden aldus verzoekster.

2.3.9. De Raad kan verzoekster volgen in haar betoog dat de feitelijke motivering in de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling kan echter op zich geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing gezien verzoekster zelf de meer toepasselijke rechtsgrond aangeeft, met name artikel 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet waarop ze zich ook verdedigt vermits ze betoogt dat zij en haar dochter wel degelijk beschikten over de nodige geldige reisdocumenten.

2.3.10. Voor wat betreft verzoeksters dochter, gelet op wat er kan gelezen worden in het verslag van de grensautoriteiten van 30 augustus 2022 dat zich in het administratief dossier bevindt, alsook in de bestreden beslissing, mist het volgend verweer in de nota manifest feitelijke grondslag: *“Uit het verslag de dienst grenscontrole blijkt dat de dochter van verzoekende partij geen rechtmatig verblijfsrecht heeft in België, aangezien zij niet de nationaliteit heeft van een EU-lidstaat. Haar Belgische verblijfstitel is daardoor ongeldig. zij is visumplichtig en kan niet zonder visum toegelaten worden tot het Schengengrondgebied”*. In de bestreden beslissing kan niet gelezen worden dat verzoeksters dochter geen rechtmatig verblijfsrecht heeft of een ongeldige verblijfstitel. Ook het verslag van de grensautoriteiten van 30 augustus 2022 biedt geen steun voor het verweer in de nota. Het vermeldt immers in het groot als onderwerp: *“geen visum.”* Hierin wordt beschreven welke reisdocumenten verzoekster en haar dochter bij zich hadden. Onder de rubriek *“5. Gegevens visum”* werd ingevuld, *“geen visum”*. Vervolgens kan hierin gelezen worden:

“6. Interpellatie passagiers

(...)

“Uit hun verklaring begrijpen wij het volgende :

* Moeder en dochter komen terug van vakantie . Ze wonen in België . Ze verklaart dat dochter Franse nationaliteit heeft maar ze hebben het Frans paspoort nog niet aangevraagd.

7. Vaststellingen en info :

* *Betrokkene (dochter) reist met Marokkaans paspoort en Belgische E+ kaart waarop Franse nationaliteit staat. Ze is niet in het bezit van een Frans paspoort. In het Marokkaans paspoort staat geen visum" (...).*

Hieruit blijkt dus niet dat verzoeksters dochter geen rechtmatig verblijfsrecht heeft in België, noch dat haar Belgische verblijfstitel ongeldig is zoals verweerder het stelt in zijn nota, nog daargelaten het onderscheid tussen instrumentum (de verblijfstitel) en negotium (het onderliggend verblijfsrecht), wat zomaar niet onrechtmatig kan verklaard worden.

De Raad leest noch in de bestreden beslissing noch in het verslag van de grensautoriteiten van 30 augustus 2022 dat verzoeksters dochter niet de Franse nationaliteit heeft. Het is niet omdat blijkens het administratief dossier het Frans Consulaat Generaal te Brussel in een emailbericht van 30 augustus 2022 aan de verwerende partij laat weten dat verzoeksters dochter niet terug te vinden is in het register van Franse onderdanen die buiten Frankrijk verblijven, dat verzoeksters dochter ipso facto niet de Franse nationaliteit bezit. Er kan in het mailbericht, waarop de bestreden beslissing gebaseerd is, duidelijk gelezen worden dat het Frans Consulaat verdere opzoekingen zal doen aan de hand van verdere inlichtingen over de burgerlijke staat van de ouders van verzoeksters dochter die aan de verwerende partij gevraagd worden (naam, voornamen, geboorteplaats-en datum van de beide ouders). Ter terechtzitting kan de verwerende partij daarover geen verder uitsluitel bieden.

Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift betreft de E+ kaart van A.M. Onder het kopje "*feitelijke uiteenzetting*" zet verzoekster uiteen dat ze indertijd een relatie had met de heer A.M. die de Franse nationaliteit heeft en dat uit deze relatie haar dochter geboren is die thans 15 jaar oud is en ook E+ kaart kreeg uitgereikt waarvan ze een kopie voegt aan het verzoekschrift (stuk 5). Een E+kaart betreft de bijlage 8 bis bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit). Het is een verblijfskaart die conform artikel 55 van het Vreemdelingenbesluit uitgereikt wordt aan E.U.-burgers met een duurzaam verblijfsrecht. Beide E+kaarten vermelden de Franse nationaliteit. Ook in het administratief dossier zitten tal van stukken waaruit blijkt dat A.M. de Franse nationaliteit heeft en waaruit blijkt dat A.M. de vader is van verzoekster dochter, zoals een geboorteakte opgesteld in 2007. In het administratief dossier zitten trouwens ook stukken uitgaande van Belgische autoriteiten waaruit blijkt dat verzoeksters dochter sedert 2007 de Franse nationaliteit toegedicht wordt. Een en ander klemt dus prima facie.

2.3.11. De feitelijke motivering die in de bestreden beslissing kan worden gelezen komt er in essentie eerder op neer dat aangezien verzoeksters dochter een E+kaart bij zich had als Franse onderdaan, ze in het bezit diende te zijn van een Frans paspoort om het Schengengrondgebied terug te betreden. Dit was niet het geval aangezien ze een Marokkaans paspoort bij zich had, wat echter onverenigbaar is met een E+kaart. Het Frans Consulaat in België kon verzoeksters dochter niet terugvinden "*in hun registers*" (van Franse onderdanen die buiten Frankrijk verblijven: zie supra). Zodoende diende verzoeksters dochter te beschikken over een geldig visum in haar Marokkaans paspoort, wat niet het geval is. Dus beschikte ze niet over geldige binnenkomstdocumenten.

2.3.12. Gelet op het feit dat verzoeksters dochter een door België uitgegeven E+ kaart bezit- waarvan blijkens de bestreden beslissing de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld- waarop staat dat ze de Franse nationaliteit heeft, is ze dus een Franse burger van de Unie die in België is ingeschreven en er duurzaam verblijfsrecht heeft. Een E+-kaart volstaat op zich niet om vanuit Marokko terug te keren naar België. Redelijkerwijs kan een Franse onderdaan op zijn/haar vraag in het bezit gesteld worden van een Frans paspoort, ook al verblijft de betrokkene niet in Frankrijk. Verzoekster geeft in het verzoekschrift aan dat ze het Franse paspoort voor haar dochter niet heeft aangevraagd vermits "*zij nooit naar Frankrijk reist en deze ook niet nodig heeft gehad*". Wat er ook van zij, verzoeksters dochter was niet in het bezit van een Frans paspoort wel een Marokkaans paspoort bij aankomst in België. Verzoeksters dochter beschikte hierover omdat ze de dubbele nationaliteit heeft, met name de Franse en de Marokkaanse nationaliteit zoals verzoekster in het verzoekschrift aangeeft. Verzoeksters dochter valt dus als het ware tussen twee stoelen: ze kon na uitreis naar Marokko terugkeren naar België ofwel met een geldige E+kaart én een geldig Frans paspoort ofwel met een geldig Marokkaans paspoort én een geldige F+kaart, waarmee verzoekster zelf is teruggekeerd naar België. Echter kwam verzoeksters dochter terug met een geldig Marokkaans paspoort en een geldig E+-kaart, die ook al zijn ze dus beiden geldig, niet verenigbaar zijn met elkaar zoals de bestreden beslissing terecht stelt. Verzoekster betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het Marokkaanse paspoort geen visum bevatte. Los van de vraag naar mogelijkheden van toegang van een burger van de Unie tot het Belgisch grondgebied indien deze niet beschikt over de nodige binnenkomstdocumenten, toont verzoekster met haar betoog dat haar dochter

wel degelijk beschikt over geldige documenten waarbij ze wijst op haar E+-kaart en haar geldig Marokkaans paspoort, haar verblijf in het Rijk sedert haar geboorte en de enorme schok die de bestreden beslissing bij haar teweegbrengt, niet aan dat de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeksters dochter niet beschikt over geldige reisdocumenten voor binnenkomst op het Schengengrondgebied, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is niet ernstig voor zover de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel .

2.3.13. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van:

“Art. 8 Europees verdrag voor de Rechten van de Mens

- Artikel 74/13 Vreemdelingenwet

- Artikel 3 kinderrechtenverdrag

- het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de (formele en materiële) motiveringsplicht als algemene beginsel van behoorlijk bestuur”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verduidelijkt met welke internationale bepalingen rekening moet worden gehouden:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hoewel voormeld artikel betrekking heeft op de beslissing tot verwijdering, dient eenzelfde afweging te worden gemaakt in casu, waar duidelijk is dat verzoekers wonen in België, en zij niet reisden naar België maar wel terugkeerden naar België.

De beslissing tot terugleiding is in wezen een beslissing waarbij verzoekers worden verwijderd van hun land van verblijf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij zich diende te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Echter, uit de bestreden beslissing kan niet opgemaakt worden dat verwerende partij in concreto een onderzoek heeft verricht naar het gezins- familie-, en privéleven van verzoekers op basis van de informatie en de documenten waarover verwerende partij beschikte of moest beschikken.

Wel integendeel blijkt uit de beslissing dat wel degelijk werd vastgesteld dat verzoekers beiden over een Belgische verblijfsvergunning beschikken.

Aldus wist de verwerende partij dat verzoekers in België wonen, onder dekking van een verblijfsvergunning, en behoorde zij te weten dat de bestreden beslissing aanzienlijke schade veroorzaakt op het vlak van het privé- en gezinsleven.

Tweede verzoekster heeft bovendien op 01.09.2022 haar eerste schooldag en valt onder de Vlaamse leerplicht.

Deze gegevens die verwerende partij bekend waren of moesten zijn of waarnaar verder onderzoek zich opdrong vooraleer het nemen van de bestreden beslissing, zijn uitermate belangrijk in de afweging. Verwerende partij heeft geen enkele afweging dienaangaande gemaakt en geen enkel onderzoek gevoerd.

Minstens diende de verwerende partij deze gegevens in haar afweging mee te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit heeft de verwerende partij echter nagelaten. De verwerende partij maakt in haar beslissing niet de minste melding van deze gegevens, die – als ze in de afweging zouden meegenomen zijn – wellicht tot een andere beslissing zouden hebben kunnen geleid.

Door geen dergelijke afweging te maken schendt de verwerende partij voormelde bepalingen”.

2.3.14. Het Grondwettelijk Hof heeft met betrekking tot artikel 3 van de Vreemdelingenwet gesteld, *“Bovendien laat die bepaling niet toe een vreemdeling de toegang tot het grondgebied te weigeren, zonder daarbij de naleving van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te waarborgen”.* (GwH 18 juli 2019, nr. 112/20, B11.2.).

2.3.15. Uit het bepaalde in artikel 8 EVRM volgt dat een ieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven en familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke

ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

2.3.16. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dochter hier geboren is in 2007, hier steeds verbleven heeft, altijd in het bezit geweest is van een "Bew. I. Kd" tot ze in 2019 een E+ kaart ontving, alsook dat ze hier school loopt. Dus leidt verzoeksters dochter alhier ontegensprekelijk een beschermenswaardig privéleven. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. De bestreden beslissing vormt ontegensprekelijk een inmenging in het privéleven van verzoeksters dochter. Een inmenging in het privéleven door het openbaar gezag is slechts toegestaan voor zover dat bij de wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Verzoekster vermocht aldus te verwachten dat de bestreden beslissing in dit verband afwegingen maakt voor haar dochter na een onderzoek, quod non. Er wordt hieraan geen letter besteed in de bestreden beslissing noch blijken enig onderzoek of afwegingen in dit verband uit het administratief dossier. Verweerder voert hierover ook geen verweer in zijn nota.

Het derde middel is derhalve ernstig voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 8 EVRM juncto de zorgvuldigheidsplicht.

2.4. Dit leidt tot de conclusie dat er ernstige middelonderdelen werden ontwikkeld. Aan de twee cumulatieve voorwaarde werd aldus voldaan.

2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.5.1. In het verzoekschrift kan op dit punt het volgende worden gelezen:

"De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing berokkent reeds een ernstig nadeel aan verzoekers. Verzoekers wonen in België. Zij beschikken over een verblijfsrecht in België. In Marokko waren zij enkel op reis. Een terugleiding naar Marokko impliceert dat zij naar een plaats worden gestuurd waar zij geen woonst hebben. Dit terwijl zij hun woning in België, Roeselare hebben. Tweede verzoekster is minderjarig. Zij woont al heel haar leven legaal in België, en dient op 1 september aanwezig te zijn in school. Zij valt onder de leerplicht. De bestreden beslissing wordt haar dit bovendien belet.

De uitvoering van de bestreden beslissing zal een zeer negatieve impact hebben op de bestendiging, ontwikkeling en de organisatie van het gezins- familie- en privéleven van verzoekers.

Bovendien wordt een ernstig middel aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, meer bepaald artikel 8 EVRM, zodat overeenkomstig 39/82 § 2 Vreemdelingenwet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt toe of kan onmiskenbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel toebrengen aan verzoekers.

Het nadeel is ernstig en moeilijk te herstellen".

2.5.2. Gelet op het feit dat de hierboven ontwikkelde grief inzake artikel 8 EVRM ernstig werd bevonden en niet betwist wordt dat verzoeksters dochter hier school loopt, wijst verzoeksters betoog op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel als de bestreden beslissing wordt uitgevoerd.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.6. Vermits voldaan werd aan alle cumulatieve voorwaarden wordt de bestreden beslissing geschorst.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2022 tot teruggedrijving, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M. EKKA